

gen særdeles stor Forskjel mellem de praktiske Virkninger af de Forslag, som den ærede Rigsdagsmand har fremsført, og Lovforslaget, thi dette giver jo ogsaa Grundens Eier en prioriteret Stilling i det Tilfælde, at Diget opgives eller forlægges. Altsaa, skulde det ærede Lhing finde nogen større Tilfredsstillelse i at følge det ærede Medlems Forslag, skal jeg ikke principielt gjøre nogen Vanskelighed derimod. Kun vil jeg sige, at det da bliver nødvendigt for mig inden Sagens tredie Behandling at gennemgaa Lovforslaget yderligere fra dette Synspunkt, thi jeg tør i dette Øieblik ikke svare for, at ikke Forstaaelsen af forskjellige af de følgende Bestemmelser i Lovforslaget vil blive vanskelige, naar man her lægger et noget andet Princip til Grund end det, som har ligget til Grund strax fra Begyndelsen af. Det forekommer altsaa mig, at Konsekvensen af det System, som den ærede Forslagsstiller vil følge, her maa føre til, dels, at Grundens Eier maa komme til at vedligeholde Diget, endstjøndt han ingen Interesse har deri, dels at man, for at undgaa Konflikter med Densyn til Benyttelsen, maa forbyde ham enhver Benyttelse af det, saa længe det benyttes til Dige, og dels endelig dette, at man helst maa bestemme Godtgjørelsen, som han skal have, til en aarlig Afgift i Stedet for en Pengesum een Gang for Allet.

Med Densyn til det af den samme ærede Landstingsmand stillede Forslag under Nr. 3, da har jeg meget større Betænkelighed ved at gaa ind paa dette, og jeg skal sige, hvorfor jeg har det, nemlig fordi jeg ikke er enig med den ærede Forslagsstiller saa lidt som med Udvalget i, at det til enhver Tid skulde være muligt at skaffe det fornødne Materiale til Diget paa de besyttede Grunde. Jeg tror, at ogsaa Lovforslaget viser hen til den Regel, som de Herrer foresøgte, nemlig at, for saa vidt som der ikke er Umulighed for at faae Materialet paa selve Digelinien, da skal det tages der. Jeg kunde for saa vidt ogsaa gjerne erkjende, at som Regel turde det vise sig, at ved nye Digers Opførelse vil der ingen særdeles Vanskeligheder være til Stede. Dog antager jeg, at det i det Tilfælde, som den ærede Forslagsstiller nævnte, at der er et temmelig betydeligt Stykke Lørrøgrund, som Diget skal føres over, kan have sine Vanskeligheder ogsaa ved Digets Anlæg. Men en langt større praktisk Betydning har Spørgsmaalet i Tilfælde af et Gjennembrud og i Tilfælde af, at det hele allerede bestaaende Dige er ført bort, Forhold, som vi jo desto værre kjende saa overmaade godt fra den seneste Tids Begivenheder, ikke blot fra Vandfloden 1872, men ogsaa fra den seneste Tid. Svør altsaa hele det Materiale, som har været taget paa Stedet, er blevet ført bort, hvor en stor Del af Diget ikke er blevet saaledes ødelagt, at der er nogen Grund til at flytte det; men der er fket saa alvorlige Gjennembrud, som skulle fyldes,

at man ikke uden — ja, jeg veed næsten ikke, hvorledes man skal høre sig ad for at skaffe Fylde, naar man ikke skal grave det op af Havet eller grave store Huller i det allerede lave Terrain, man vil beskytte ved Diget —, der har det efter min Formening en ganske overordentlig Betydning, at man ikke affjærer Afgangen til at faae det fra et nærliggende Sted, hvor det kan faas uden at gjøre vedkommende Eier nogen Skade af Betydning. Naar det saavel af den ærede 2den Landstingsmand for 9de Kredts (Strup) som af den ærede Ordfører er fremstillet, som om Lovforslagets Bestemmelse i den Henseende var aldeles ubetinget, da forekommer det mig ikke, at de Herrer have Ret; thi for det Første er jo ogsaa i det den Regel fastholdt, at Materialet fortrinsvis skal tages paa de Sorder, som nyde Beskyttelse ved Diget; men andet Stykke af Paragrafen siger jo dernæst udtrykkeligt, at det ikke er nogen ubetinget Fordring, der kan gjøres, men at den skal godkjendes af Landvæsenkommissionen, før der kan være Spørgsmaal om, at Vedkommende skal kunne tage Fylde, og der vil altsaa alle de Densyn, som de Herrer synes at favne, til Nødvendigheden, til Betimeligheden og Rimeligheden af, at det tages der, finde den bedste Afgjørelse, som de efter vort Lands Lovgivning overhovedet kunne finde. Resultatet af at negte Ret til at expropriere Materiale vil efter min Formening væsentlig blive det, at man aldeles giver den Mand eller det Interessentskab, som har Brug for dette Materiale, i de nærmest Tilgrændsendes Vold, som maaske af pur Egenlighed ikke paa nogen Maade ville afstøve dette Materiale, om ogsaa der bydes dem fuldkommen rigelig og høi Betaling derfor. Det er efter min Mening den Slags Konflikter, der kunne opstaa, og som det forekommer mig nyttigt, at man gennem Lovgivningen søger at afværge. Min Stilling til dette Spørgsmaal er altsaa den, at, forsaavidt man ikke tror at kunne berolige sig med Lovforslaget, foretrækker jeg Udvalgets Forslag under Nr. 1, hvorimod jeg i intet Tilfælde vil kunne berolige mig med det af det ærede Medlem under Nr. 3 stillede Forslag, med mindre det ærede Medlem vil gaa ind paa at forandre „Sorder“ til „Eiendom“. Derved erkjender jeg, at Restriktionen faar en mindre Betydning, end den har, som Forslaget nu foreligger; men uden en saadan Forandring anser jeg Restriktionen for at være saa betydelig, at den vil træde væsentlig i Veien for Bestemmelsens Formaal. — Der er til § 3 fallet et Ændringsforslag af det ærede Udvalg — jeg kunde for Øvrigt gjerne sige af mig, thi det er paa Foranledning af mig, at Udvalget har stillet det —, og jeg skal derom kun sige, at jeg tror, det er rigtigt, at Bestemmelsen i dette Forslag optages i Paragrafen, ikke blot fordi i det Mindste jeg ikke kan udregne, hvorledes det Forhold, Bestemmelsen omhandler, skulde kunne indbefattes under Ordet „Beregning“,